

Endelig i Sommeren 1890 var Bygningen fuldført. Den dækkede et Areal af ca. 6500 □ Alen, medens hele Grunden var ca. 14 000 □ Alen, og til Sammenligning kan tjene, at den gamle Bygning kun dækkede et Areal af lidt over 2000 □ Alen, og at den gamle Grund var ca. 4000 □ Alen, saa at Julius Thomsen kunde skrive i Lærestaltens Aarsberetning for 1890—91, at man her ved opnaaede gode og tilstrækkeligt udvidede Lokaler.

Den festlige Indvielse af den nye Bygning fandt Sted 1. September 1890 i Overværelse af Deres Majestæter Kongen og Dronningen, Hendes kongelige Højhed Kronprinsessen og flere Medlemmer af det kongelige Hus samt en talrig Forsamling af Indbudte.

Festen begyndte med Afsyngelsen af 1. Del af en Kantate⁶ af Pastor Chr. Richardt med Musik af Kantor Johan Bartholdy, idet Medlemmer af Studentersangforeningen sang Korene, kgl. Skuespiller Jerndorff Solopartierne og kgl. Skuespiller Emil Poulsen foredrog Recitationerne.

FØRSTE AFDELING.

Indgangs-Kor.

Vær hilset, Du vort nye Hjem,
Som luer i September-Solen!
Nu rejses atter Lærerstolen,
Og samler atter alle dem,
Som mod Naturens Dyb og Tinder
Vil trænge frem, med Faklen tændt,
Og gøre Lov og Element
Til Samfundslivets Tjenerinder!

Din Nabo blev den Havegrund,
Hvor man fra alle Verdens Kanter
Indsanker Spirer, Løg og Planter,
Og fostrer dem i hjemlig Bund —
Saa voks omkap med Planteskolen,
Vor unge Vidskabs unge Hjem,
Og kald en fyldig Flora frem
Som Ovnens hist i Pagt med Solen!

⁶ Aarboeg for Kobenhavns Universitet m. m. 1890—91. Kbhvn. 1892. S. 746—51.

FLYTTE-SCENE.

Røster fra den gamle Anstalt.

Vee os, man jager os bort,
 Alle os Anstaltens Smaal
 Vee, man behandler os haardt —
 Hvor skal et Fristed vi naa?
 Vi, som gav Laboratoriet Duft,
 Vi, som var Sjælen i alskens Kemi,
 Vi, som ej taaler almindelig Luft,
 Slænges paa alfare Sti!
 Os, som de tegnede fra Gry og til Kvæld,
 Møller og Broer og Pumper med mer —
 Vi, som saa trolig har tjent til Model,
 Hvad mon med os der nu sker?
 Mig, den berømte elektriske Gnist,
 Mig, som fandt Vej over Hav, over Aas,
 Mig, hvis Forretninger aldrig har Rist,
 Slukke de vil som en Praas!

Vee os, man jager os bort,
 Alle os Anstaltens Smaal
 Vee, man behandler os haardt —
 Hvor skal et Fristed vi naa?

Anstaltens Nisse.

Hold inde Børn med Eders dumme Klage —
 Hvor I skal hen, det skal I faa at vide:
 Fra denne Plads vi alle monne drage
 Til et Palads ved Sølvtorvets Sidel
 Vi flytter kun — forstaar I ikke Nyttens?
 Hold Jer parat, thi jeg er alt i Botten !

Hist, hvor Glaciet med dets grønne Liv,
 Lod Trommen gaa, og lod Sappøren trælle,
 Hvor Stadsgravs-Fiskeren fra høje Siv
 Med Jubel hented sig en onsom Skalle;
 Hvor Østre-Anlæg lover Fred og Ro,
 Kun brudt af Spurvepip og klingre Toner
 — Der knejser nu bag sine Fløje to
 Vor stolte Gaard med Genbotag af Kroner!
 Lad saa den gamle Bygning bære Mos —
 Vi selv er dog dens bedste Flyttegods!

Og ser I ej, hvor Aander os ombølge:
 Skarpsindigt Snille, Forsker-Sind og Kløgt,
 Ihærdig Proven af alt uforsøgt —
 Med Lærdom, Flid og Broderskab i Følge!

De vise Vojen! svæve foran os,
Lig Guido's Genier paa hans »Aurora« —
Saa følger jeg til Vogns lig Helios,
Og svinger Huen over alt vort Tros —
Afsted! der er periculum in mora!

Lodder og Bismer, og Linser og Prismer,
Kugle og Kegle, Penduler og Spejle —
Kolber, Retorter, i hele Kohorter —
Klorsyre, Borsyre! Jod og Brom!
Jern og Krom!
Skynd Jer paa Vognene, Timen er kommen —
Logaritme-Tabellen har jeg i Lommen!
— Iler er endnu en Bøtte tom —
»Cartesius' Djævla«, vil I med, saa kom!
Men raab, saa det runger over alle Bøtter!
Hurra, Polyteknikum flytter!

Kor.

Saa Farvel, I gamle Sale,
I som og engang var ny!
I som hørte Ørsted talc,
Og fra ham fik Liv og Ry!
Thi saa dybt hans Gransker-Øje
Sænktes i Naturens Skød,
Atter let og uden Møje
Tanke-Vældet mod det Høje
Som med Springkraft Vej sig brød.

Tak for rige Lærer-Kræfter,
Tak for Hver, som Værket drev —
Ham som fulgte Ørsted efter,
Og vor Jordbunds Saga skrev!
Godt, at Arbejdstimens Kløkke
Kimed sammen Fler og Fler —
Vidskabs Elv bar Lærling-Flokkc,
Skønt saa tæt som Tømmerstokke
Pressed' sammen mer og mer!

Recitation.

Tænk nu tilbage
Paa København fra Anno Ni og Tyve,
Da denne Skole var et nyfødt Land —
Hin By med Porte, Cisebod og Tran,

Med Tøllepraas i Borgermandens Stage,
 Med »Caledonia« som Ene-Drage!
 Med Drikkevand fra Gadepostens Straaler
 — Med Kapervogn til Hastighedens Maaler!
 En By med Stenbro, saare national,
 Saavidt den »bugted sig i Bakke, Dal«!
 — Hvor Kunst paa Friland var en enlig Spurv,
 Hvis gyldne Frugter næsten
 (Naturligvis næst »Hesten«)
 Var Æblerne paa Gammeltorv!
     Ja, tænk tilbage,
 Og sammenlign hin Tid med vore Dage!
 Jeg siger ej, at *Alt* er bedre fat,
 Men der er Meget, som er bedre
 End hvad vi tog i Arv fra vore Fædre:
 Tran blev til Gas og til elektrisk Blus,
 Vandet blev Tindestiger — op til Kvisten!
 Og Koge-Gassen kom paa Køkkenlisten!
 Drivremme kom i Gang, saa Mangt og Meget,
 Der søgtes udefra, nu er vort Eget —
 Selv Pansersærken om en Sejlers Side!
 Ja Kul og Damp tog fat, saa Alt fik Fart;
 Og blev ej Luften som den rene Lilie,
 Hvor Tog ad Skinnevejen glide —
 Hver Jernvej med den sanker aabenbart
 Os alle nærmere i en Familie,
 Og en Familie, som kan snakke sammen
 Hel frydeligt
 Pr. Telegraf, ja selv pr. Telefon —
 At sige naar man taler tydeligt!
 Og tænk paa vore Belter, vore Sunde:
 Smakken blev Damper, Dampere blev Færge!
 Bropillen murede i Fjordens Dyb,
 Og Broen selv gav Genlyd
 Ej blot af Vognens Hjul og Hestetrampe —
 Af Togets Susen midt i Bølgens Brus!
 Mens trindt i Landet hele Bjerge
 Af Rug og Hvede tærskes, males, tørres
     Ved Damp!
 Til hele denne vældige Forandring
 Gav Polytechnicum sit Kontingent,
 Og — blandt os Danske — rigeligt som *Ingen*.
     Thi det er Tingen,
 At hvor paa Land og Vand, der skulde bygges,
 Udtørres, skaffes Vand og lægges Skinner,
 Beregnes, lægges Plan og Planen lykkes —
     Dér var det Mænd
 Fra vore Digler, vore Tegnebrædter,
 Som gik igen. —

Thi endeløst mangfoldig som Naturen
 Er og vor *Videnskab* — er *selv* en Bygning,
 Der altid sættes nye Stokværk paa;
 Hvor der maa bygges til, hvis Tag maa løftes,
 Fordi dens Rum blev altfor, altfor smaa
 Til Mekanik, Fysik, Kemi —
 Thi hvad der hører under *corps de génie*,
 (Geognosi og Mineralogi —)
 Og alle disse andre »i'ere«,
 Hvorom af visse Grunde helst jeg tier!
 Kun Husets *Grundvold*, som det hele bærer,
 Er gammel, matematisk og solid:
 To Gange To er Fire — kort Euklid!

Og det er egnet for vort Studium,
 At — mens det deler sig i mange Rum,
 Og bliver dermed ved foruden Ende,
 Vil dog dets *Porte* altid være *tvende*:
 Den ene vender ind mod Tankens Stilhed,
 Mod flittigt Forsker-Værk, mod Diglens Luc —
 Den anden mod Maskiner, Damp og Gas!
 Det har sin Indgang mod en *Arbejdsstue* —
 Sin Udgang mod den travle *Arbejdsplads*!

Slutnings-Kor.

Lad Slægten skride frem til Kamp,
 Mod større Maal, ad andre Baner —
 Thi Viljer løftes ej med Kraner,
 Og Hjerter renses ej ved Damp —
 Dog, hvor Naturens Kræfter tammes,
 Og Samliv lettes, Viden fremmes
 Som i vort Hjemland aldrig før,
 Vil og for Trællesind der dæmmes,
 Og Sump af Fordom lægges tør!

Thi hilse vi med Haab og Mod
 Vort Lærehjem, det nye, skønne —
 Gid Flid og Forsken maa sig lønne
 Med rige Fund i Overflod!
 Mens vor! Aarhundred aftenrødes,
 Og frem i det som først skal fødes,
 Gid gavnrigt Værk maa her faa Flugt,
 Saa *Danmarks Drot* og *Folk* maa mødes
 I Tak for denne Skoles Frugt!

Derpaa holdt Direktøren, Professor Julius Thomsen følgende Tale:⁷

⁷ Beretning for Den polytekniske Lærestalt. 1890—91. Kbhvn. 1891. S. 9—14.